

Борис Пастернак

Музыка

Същинска кула бе домът.
Видях по стълбата кошмарна
роял двамина да влекат –
като камбана на звънарна.

Влечаха тежкия роял
над градското море разлято
подобно на свещен скрижал
към каменно високо плато.

И ето – той е настанен.
Градът с шума, с гърма, с вреснята
мълчи като в подводен плен
на дъното на времената.

Мъжът от шестия етаж
земята гледа от балкона –
светът, в нозете му лежащ,
е сякаш негов най-законно.

Засвири, върнал се, примрял,
не чужда нечия пиеса,
а своята мисъл, чист хорал,
и шушнец лес и гръмка меса.

Импровизации – раскат,
нощ, пламъци и бъчви с пясък,
души самотни, тъгнец град,
порои, колелета, трясък.

Така на свещи, вдъхновен,
забравил за живота хитър,
записва своя сын Шопен
на черния протрит попитър.

И изпреварил тоя свят
с цял век, над градските квартири,
над целия притихнал град
летеше грохот на валкирии.

Или сред залата в сълзи,

сред адски гръм и плясък трескав
страстта Чайковски разрази
на Паоло и на Франческа.

КРАЙ

© 1956 Борис Пастернак
© 2001 Кирил Кадийски, превод от руски

Борис Пастернак
Музыка, 1956

Публикация: в. „Литературен форум“, бр. 5 (446), 06.02. – 12.02.2001 г.
Източник: <http://slovo.bg/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8348>]